

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نیکولای بابکین - (Nikolay Bobkin)

برگردان از: ا. م. شیری

۰۲ دسمبر ۲۰۱۴

واشنگتن مجبور است به شکست خود در افغانستان اعتراف نماید

امریکا از خروج نیروهایش از افغانستان امتناع می کند. بارک اوباما، رئیس جمهور امریکا مقررات جدیدی را تصویب کرد، که به نیروهای امریکائی اجازه انجام عملیات جنگی نه تنها علیه «القاعده»، حتی علیه همه مخالفان مسلح کابل را می دهد. این تصمیم بدین معنی است، که امریکا تجربه سال ۲۰۱۳- خودداری از مداخله نظامی در روند رویارویی های افغانستان را، که دارای همه علائم مشخصه جنگ داخلی می باشند، نقض می کند. دولت امریکا از تکرار سناریوی عراق در افغانستان بدین سبب بیم دارد، که پس از خروج نیروهای آیساف (نیروهای بین المللی کمک به امنیت. م)، گروههای «طالبان» با الگو برداری از «دولت اسلامی» همه کشور را تصرف نمایند.

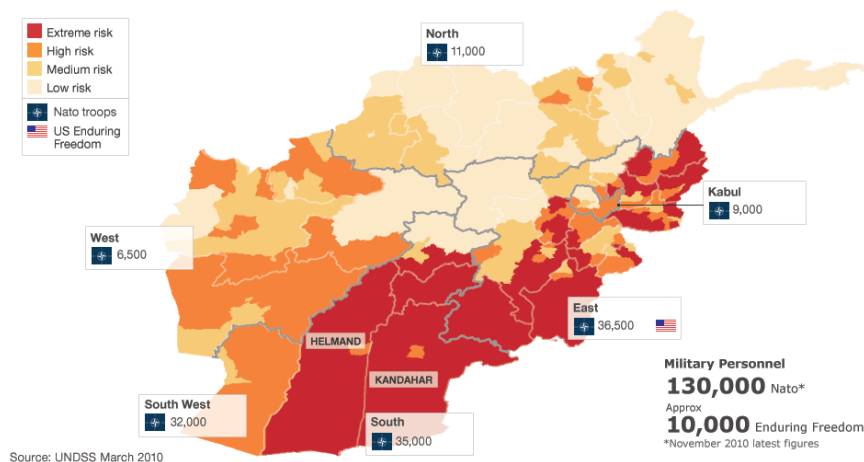
۱۳ سال پس از آغاز عملیات «آزادی پایدار» امریکا، مرزهای رویارویی مسلحانه در افغانستان هم مثل عراق مخدوش مانده است و درک تفاوتها بین حامیان دولت و مخالفان آن بسیار دشوار است. این واقعیت نه تنها به عرصه کنترل نظامی، حتی به عرصه کنترل اراضی نیز مربوط می شود. مناطقی در جنوب، جنوب شرقی و شرق افغانستان هستند، که حاکمیت دولت مرکزی در آنها به شدت ضعیف است، فساد گسترده ارگانهای حاکمیت محلی هم زمینه مساعد تأثیرگذاری طالبان بر اوضاع نظامی- سیاسی را فراهم ساخته است. صرف نظر از سکونت در حدود ۲۰-۲۵ درصد جمعیت در مناطق فوق الذکر، بیش از ۸۰ درصد درگیریهای نظامی سال ۲۰۱۴ در همین مناطق روی داده است. فعالیت مسلحانه مخالفان در مناطق غربی، شمالی و شمال شرقی تشدید یافته است. همانطور که چاک هیگل، وزیر دفاع مستعفی امریکا اظهار داشت، «هیچ کس نمی تواند تضمین نماید، که اوضاع ثابت می ماند». ارزیابی پنتاگون از توانائی های ارتش افغانستان در خصوص تأمین امنیت کشور منطبق بر واقعیت نبود.



طالبان نفوذ خود را در اکثر مناطق افغانستان افزایش داده اند. اگر پنج سال قبل طالبان در ۶۲ درصد اراضی کشور حضور نظامی داشتند، این میزان در آغاز سال ۲۰۱۴ به ۸۲ درصد رسید. اکنون گروههای «طالبان» در همه ولایات

افغانستان دست به عملیات نظامی می زند. ملا عمر، سرکرده جنبش، برای ۳۰ ولایت از ۳۴ ولایت کشور والی سایه منصوب کرده است.

واحدهای جنگی «طالبان» می توانند آزادانه از یک منطقه به منطقه دیگر حرکت نموده و آزادانه به مقر دائمی خود بازگردند. درست مثل عراق، بخشهای اساسی علی الظاهر تحت نظارت ارگانهای محلی وفادار به امریکا قرار دارند، اما طالبان دوراندیشانه روی بی تباثی اوضاع بعد از خروج نیروهای آیساف حساب باز کرده اند. طالبان افغانستان با جنگجویان داعشی عراق که از خاک سوریه به عراق هجوم آوردند، یک شباهت دیگر نیز دارد. طالبان بدون مواجهه با هیچ دشواری جای خالی تلفات پرسنلی خود را بلافاصله با مشمولین جدید از نواحی مرزی بین پاکستان و افغانستان در محدوده ایلات خیبر- پختونخوا و مناطق قبیله ئی فدرال تا بلوچستان پر می کند. پاکستان به پشت جبهه مطمئن برای تجدید گروهبندی، تشکیلاتی و تسلیحاتی گروههای طالبان تبدیل گردیده است. در اینجا آنها از حمایتهای «القاعده»، گروههای تندرو و نیروهای مسلح پاکستان بهره می برند. وجود پشت جبهه پاکستان، برتری ستراتیژیک جدی، و روحیه مبارزاتی جمعیت پشتون افغانستان بر کسی پوشیده نیست. و این هم باعث آن گردید که کنگره امریکا برنامه خروج کامل نیروهای امریکائی از افغانستان در سال ۲۰۱۶ را تصویب نماید. در واشنگتن خلاف بیانات پیشین در باره تحول اوضاع به نفع کابل، کاخ سفید در متن حوادث اخیر عراق اذعان داشت، که «همین امروز می توان با اطمینان در این باره گفت، که دهها منطقه تحت کنترل طالبان قرار دارد».



رئیس جمهور امریکا نیز مجبور شد با مصوبه کنگره موافقت نماید. بازگشت سربازان امریکائی به کشور یکی از وعده های انتخاباتی وی بود. بر اساس برنامه اولیه قرار بود فقط نظامیان مسؤول حراست از سفارت امریکا، تا سال ۲۰۱۶ در کابل باقی بمانند. تصمیم کنونی اوباما راجع به گسترش مأموریت جنگی امریکا در افغانستان در سال ۲۰۱۵، حاکی از خودداری از خروج برنامه ریزی شده نظامیان است.

طرح پر هزینه مدرنیزه کردن ارتش افغانستان، یکی دیگر از مشکلات است. قرار است تا پایان سال ۲۰۱۴ بیش از ۴۰۰ فقره از چنین پروژه هائی به ارزش کل ۷ میلیارد دلار به مرحله اجراء درآید. کنگره امریکا در سال ۲۰۱۲، ۱۱ میلیارد و ۲۰۰ میلیون دلار، و در سال ۲۰۱۳، ۵ میلیارد و ۷۰۰ میلیون دلار به صندوق توسعه نیروهای امنیتی افغانستان تخصیص داد. تجربه عراق بار دیگر به امریکائیهائی می آموزد، که این پولها می تواند به هدر برود، تضمینی هم نیست که ارتش افغانستان قابل اطمینان باشد. هجوم داعش به عراق نشان داد، که بخش قابل ملاحظه ارتش دولتی فاقد توانائی جنگی بوده و اضافه بر آن، بسیاری از پرسنل نظامی ارتش عراق به تروریستها پیوستند. ممکن است همین اتفاق در ارتش افغانستان نیز تکرار شود.



گزینه توسعه بعدی افغانستان بدون مشارکت «طالبان» از نقطه نظر منافع امریکا بیشتر ترجیح داده می شود، اما عوامل منجر به شورش طالبان و سایر گروههای شورشی پس از خروج نیروهای ائتلاف بین المللی هم خطرناک است. در شرایطی که هم حاکمیت مرکزی و هم حاکمیت محلی غیر قابل اعتماد، در فساد غرق شده اند، طالبان در چشم جمعیت جذاب تر به نظر می رسند. محبوبیت آنها رو به افزایش است. جامعه سنتی افغانستان نه بر اساس معیارهای امریکائی، بلکه بر پایه درک خود از این که کدام نیرو شایسته حاکمیت است، حرکت می کند و طالبان نه تنها علیه اشغالگران خارجی، حتی علیه ایدئولوژی غربی نیز می جنگند.

با حل و فصل سیاسی بحران داخلی افغانستان بر مبنای توافق در خصوص تقسیم قدرت بین نیروهای اصلی مخالفت، امریکا به طور مایوسانه تأخیر کرده است. سیاست امریکا در افغانستان از ستراتیژی محروم مانده و بین واشنگتن و کابل در باره این که تا کجا، چگونه و چقدر با رهبری «طالبان» می توان توافق کرد، هیچ درک مشترکی وجود ندارد. همچنین، هیچ درک مشترکی در مورد آشتی ملی- فرایند چند وجهی لازم برای شرکت سایر نیروهای مخالف، مانند حزب گلبدین حکمتیار- حزب اسلامی افغانستان نیز وجود ندارد.

بالاخره واشنگتن پس از ۱۳ سال جنگ، مجبور به اعتراف است که جنبش مقاومت در افغانستان با سازش ناپذیری خود متمایز بوده و برای پیشبرد موفقیت آمیز جنگ پارتیزانی، بر سنت دیرینه مخالفت اکثریت جمعیت کشور با اشغالگران خارجی تکیه می کند.

یادآوری:

- رژیم تروریستی- فاشیستی امریکا به مثابه سرکرده کلیه نیروهای مهاجم و جنایتکار در سراسر جهان، به رغم ۱۳ سال جنگ در افغانستان و کشتار روزمره انسانهای بی دفاع این کشور، که قرار بود نیروهای خود و شرکای جرایمش را از افغانستان ستمدیده خارج نماید، با همدستی دولت دست آموز حاکم بر افغانستان، باز هم در آن کشور ماندگار شد.

هدف رژیم امریکا از استمرار حضور نظامی- تروریستی خود در افغانستان، نه تنها توسعه کشت مواد مخدر در این کشور و توزیع آن در سرتاسر جهان، بلکه، ایجاد پایگاههای دائمی برای مداخلات تروریستی در کشورهای همسایه این کشور، به ویژه ایران و چین می باشد.

بی تردید، نیروهای مقاومت افغانستان از این نیت شوم امریکا، سرکرده نیروهای اشغالگر جهانی آگاهند و شرایط فرار زبوانه تروریستهای بین المللی از خاک دلاورخیز افغانستان را به زودی فراهم خواهند ساخت. مترجم

<http://www.fondsk.ru/news/2014/11/26/vashingtonu-bridetsja-priznat-svoe-porazhenie-v-afganistane-30611.html>

۱۰ آذر- قوس ۱۳۹۳